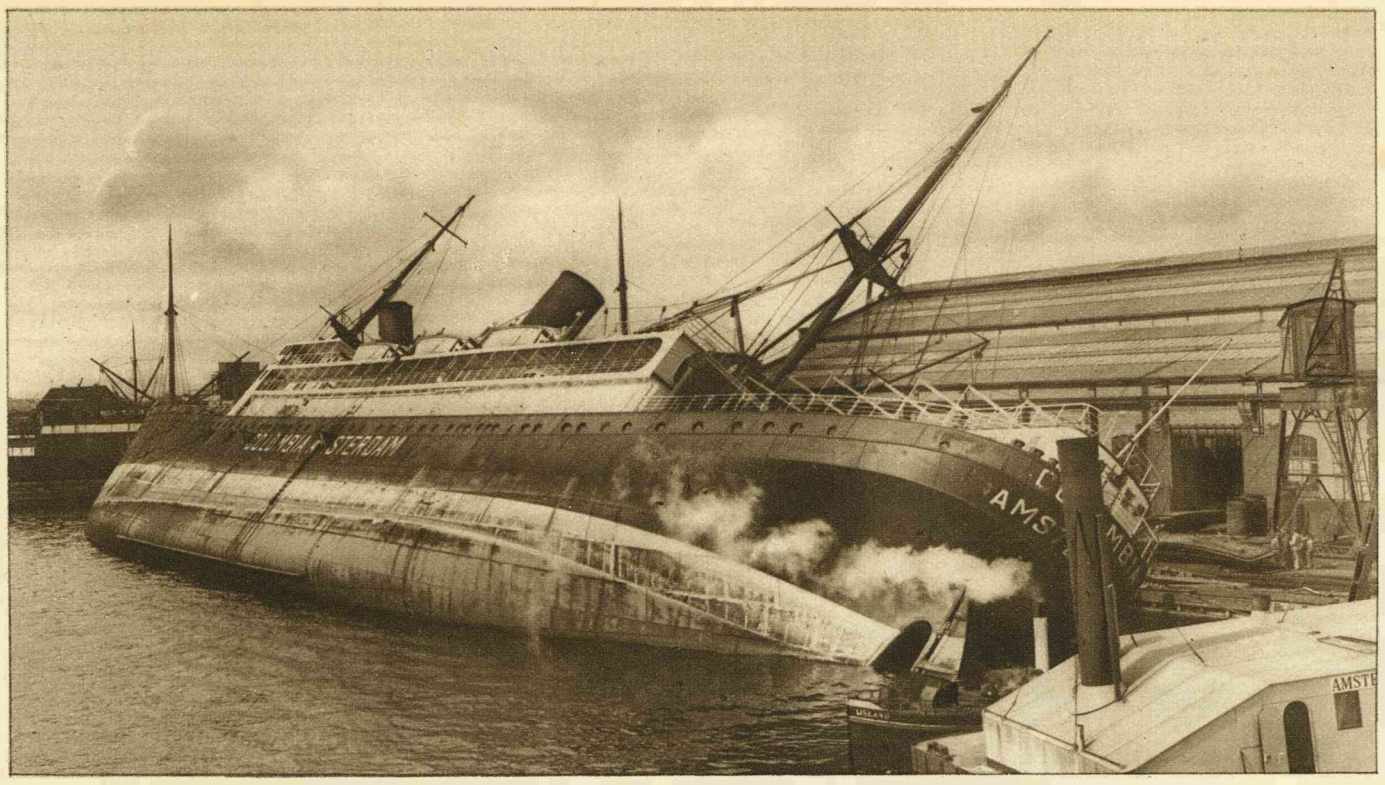

HET ONGELUK MET HET s.s. „COLOMBIA".

Het s.s. „Colombia", dat verleden jaar voor rekening van de West Indische Mail gebouwd werd en sedert in handen van een Amerikaansche maatschappij is overgegaan, is in den korten tijd van zijn bestaan reeds voor den tweeden keer het slachtoffer van een ernstig ongeval geworden. Nadat het schip op een mijn geloopen was, werd het aan de werf van de Amsterdamsche Droogdok Maatschappij in reparatie genomen, doch nauwelijks heeft het schip het dok verlaten, of tijdens het wegsleepen, waarbij bleek dat het schip aan den grond zat, is het, zooals onze foto doet zien, gekapseisd.

„Zeg me met wie ik praat," vroeg hij. „Een die zich aan de kunst gewijd heeft?"

„Ik ben vóór vannacht nog nooit in een atelier geweest."

Hij was sprakeloos.

„Mijn beste kind, ik ben u wel excuses schuldig!"

„U bent mij alleen 'n uitlegging schuldig."

Hij ging weer tegenover haar zitten.

„Ja," zei hij, „u hebt zeker het recht mij dat te vragen."

Beschroomd leunde zij over de tafel en raakte zijn hand aan.

„U bent niet gelukkig," zei ze.

„Meer dan dat. Ik ben ellendig!"

„Vertel 't me."

„U bent de eenige aan wie ik ooit mijn vertrouwen geschonken heb. Ik ben vijf en veertig."

Hij keek haar onderzoekend aan om te zien of zij door eenige uitdrukking op haar gezicht zou toonen dat ze hem oud vond. Haar masker verborg zooveel dat hij niets zien kon.

„Twintig jaar geleden," zei hij, „verliet ik ditzelfde atelier en gaf het schilderen op om in den handel te gaan."

„En 't ging u goed?"

„Nooit ging 't mij slechter. Ik ben mislukt."

„In zaken?" vroeg ze.

Hij keek haar aan en lachte bitter.

„Ik ben een mislukte in het leven. Dit atelier heb ik aangehouden; ik borg dit alles weg — de enkele dingen die u hier ziet — in de hoop eenmaal hier terug te komen. Ik ben teruggekomen."

„U hebt uw zaken opgegeven. Ik begrijp het niet goed."

„Ja, ik ben er uitgegaan; vijf en veertig is niet oud maar ik voel me oud. Ik dacht dat ik hier kon terugkomen en alles weer opvatten waar ik het gelaten had; maar ik zie dat ik voor goed opgehouden heb."

„Mijnheer Dutour — ik hoorde uw naam toen u het uitriep bij het binnenkomen — wat wilt u eigenlijk doen?"

„U bent te jong om het te begrijpen," zei hij, „en ik schaam mij het u te zeggen. Maar ik dacht dat ik mijn jeugd weer terug kon krijgen door mij te gedragen zooals ik vroeger deed toen ik hier woonde. Iedereen die ik toen kende is weg, of is getrouwd, of dood. Ik schijn alleen overgebleven te zijn. Van avond zei ik tegen mezelf: „Ik wil naar het carnavalsfeest gaan; ik wil met confetti gooien en mij in het pleizier en gejoel mengen en dan zal alles terugkeeren. Het is niet teruggekeerd. Het leven waarnaar ik verlang verwerpt me."

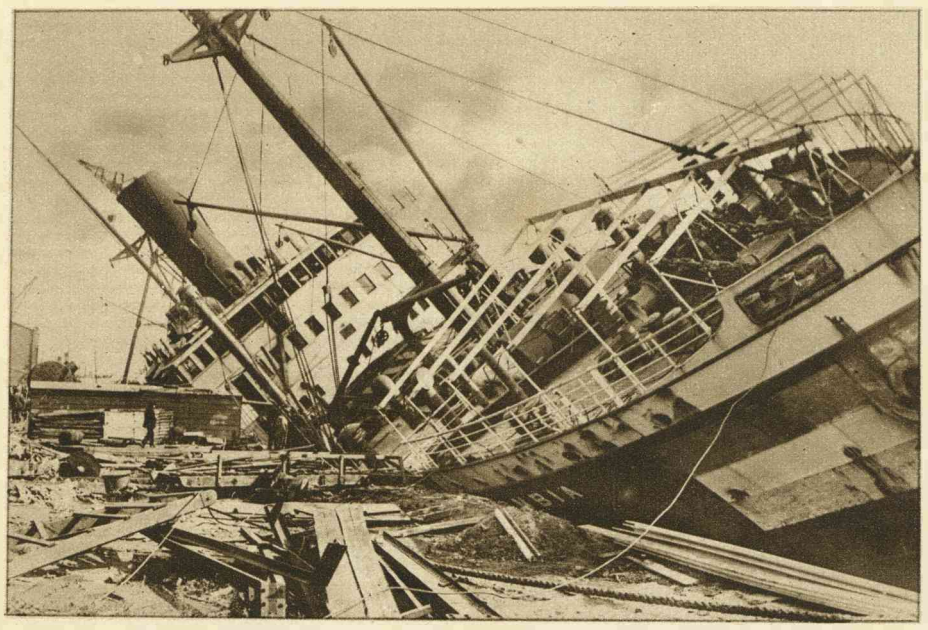
Hij sloeg met zijn vuist op tafel en enkele nog overgebleven stukjes confetti vlogen uit de kanten aan zijn pols.

„En u ontmoette mij."

„Daar zullen we niet over praten," zei hij snel.

„Ik moet 't u vertellen, al is 't om mij zelf te verdedigen. Begrijpt u wat het beteekent te verlangen iets te doen, alleen omdat het verboden is? Mijn broer en ik zijn hier voor een maand en hij moest vandaag voor zaken uit de stad; dus was ik alleen. Ik schafte me deze kleeren aan — eigenlijk heb ik ze meegebracht — en ik ging naar het bal met een ander meisje. Wij reden samen weg, eerst naar haar hotel; daar verliet ik haar, met de belofte direkt naar het mijne te rijden; maar dat deed ik niet. Ik reed terug naar het bal en ging weer binnen."

„Goede hemel!" zei Dutour, „een engel moet wel met u meegegaan zijn!"

HET ONGELUK MET HET s.s. „COLOMBIA".
Het gekantelde schip aan bakboordzijde gezien.

„Ik ontmoette u bij de deur toen ik aankwam en ik was een beetje bang; toen u mij dus aanbood met u te gaan soupeeren —"

„Toen waagde u het erop!" — „Ik had u Hollandsch hooren spreken en ik dacht wel dat u een fatsoenlijk man was. En — en nu heb ik een avontuur!" Zij hield op met spreken en leunde vermoeid in haar stoel. Plotseling leek de kamer koude werkelijkheid, de toestand werkelijkheid; de confetti leek kleurloos na haar woorden.

„Zet uw masker af," zei hij.

„Neen — als 't u blieft niet," zei ze. „Nu minder dan ooit. Zeg me wat ik doen moet."

Op dat oogenblik wist hij dat het gevoel voor het romantische dat hij verloren had weer gevonden was. Dadelijk begon hij plannen te maken om haar veilig weg te krijgen, bij zichzelf de belofte afleggende dat dit het begin, niet het einde van een avontuur zou zijn.

„Ik dacht dat u een Française was," bekende hij.

„Ik heb sedert mijn kinderjaren Fransch gesproken. Wilt u me nog iets meer zeggen vóórdat ik wegga? Waarom wilde u te voet hier komen, zoodat we over de „Pont des Arts" loopen konden? Waarom was u al dien tijd zoo stil? Waarom sprak u maar eens om tegen me te zeggen: „kijk naar de lichtjes in het water?"

„Dat is heel eenvoudig," zei hij. „Jaren geleden — twintig jaar geleden — toen ik schilder was ging ik dikwijls over de Pont des Arts en dan hield ik midden op de brug stil om naar de weerkaatsing van de lichten in het water te kijken. Ik dacht toen dat de lichtjes dansten als — wel, als de fantasie van een mensch zijn droomen. Ik dacht toen dat ik een beroemd schilder zou worden en dat de menschen in latere jaren zouden zeggen: „Hij bewonderde dikwijls het gezicht van af de Pont des Arts."

„En nu?"

„En nu," zei hij, „is 't alleen het schijnsel van de electrische lampen en de Pont des Arts is niet de Brug des Levens."

„Het spijt mij zoo voor u," zei ze eenvoudig. Hij stak zijn handen in zijn zakken en trok ze er vol confetti uit. Met een opwaartsche beweging gooide hij ze de lucht in en de gekleurde papiertjes dwarrelden naar beneden als een sprookjesregen.

„Daar," zei hij, „dat is alles wat er overblijft. En nu breng ik u terug naar uw hotel."

Op dat oogenblik, juist toen hij zoo zwak leek, begon ze hem lief te krijgen.

„Ik verzoek u," zei hij — en nu was zijn stem niet meer eentonig — „uw masker af te zetten."

Ditmaal voldeed ze aan zijn verzoek. Hij zag een jong frisch gezichtje, vol karakter, dat op ontwikkeling wachtte. Maar heldere, onschuldige oogen keken hem flink aan.

„En uw naam?" vroeg hij.

„La petite bergère," antwoordde ze lachend.

„Is dat al wat ik weten mag?"

„Dat is alles. En nu, mijnheer Dutour, wilt u zoo goed zijn mij een rijtuig te bezorgen? Ik moet alleen teruggaan; ik voel me heel wijs na mijn avontuur."

„Ik voel me tien jaar jonger," zei hij.

„Als dat zoo is," antwoordde ze lachend, „mag u hard wegloopen om mij een rijtuig te halen."

„En als ik terug kom, me twintig jaar jonger voelende?"

„Dan mag u het rijtuig betalen," zei ze, luid lachende, „want ik ontdek dat ik mijn portemonnaie kwijt ben."

(Zie vervolg op pag. 10.)

DE KOOL-CAMPAGNE TE BROEK OP LANGENDIJK.

Links: De schuiten met kool varen aan den achterkant het veilinglokaal binnen, worden geveild en varen aan de voorzijde het gebouw weer uit. Boven ziet men het electrische veilingstoestel. *Rechts:* De kool, waarvan 60% mag worden uitgevoerd, terwijl 40% voor binnenlandsch gebruik moet bestemd blijven, wordt in den trein geladen.